

Již Zitelmann prohlásil, že vláda státu, na jehož území je v platnosti více místních práv, má povinnost vydati normy mezimístního práva, nechce-li v právním řádu státu ponechat nebezpečnou mezeru.

Konflikty mezimístních práv tvoří problém zajisté nikterak jednoduchý. Nejhorším východiskem však jest ponechat tento problém prostě nerozřešen. Podle přítomného stavu věcí v Československu musil by se zákrok zákonodárcův dostaviti bez prodlení; o jeho pravděpodobnosti nelze se však zřejmě oddávati přílišným ilusím, obzvláště po lhostejném závěrečném prohlášení ve sjezdové zprávě. I když nebude tudíž asi možno dosáhnouti v přítomné době tohoto praktického účinku, zůstane povždy uspokojivý výsledek alespoň v tom, že byla pozornost odborníků upoutána na právní problém, kterému vědecké badání nevěnovalo dotud dostatečné péče.

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

Má-li o věci rozhodnouti samosoudce nebo senát, řídí se podle výše peněžní částky nebo hodnoty nepeněžního nároku v době započatého ústního jednání. Pozdější změny nerozhodují. Rozhodl-li tedy ve sporu o více než 20.000 Kč samosoudce, jest to zmatečné i když před rozhodnutím byl předmět omezen pod 20.000 Kč (§ 7 a) j. n., § 477 čís. 2 c. ř. s.).

Jak plyne z § 7 a) j. u., jest pro otázku, zdali rozepře patří před senát nebo před samosoudce, rozhodná výše zažalované peněžité částky, nebo hodnota předmětu sporu v době započetí ústního jednání a nemají pozdější poměry, zvýšení nebo snížení žalobního požadavku, pokud se týče jeho hodnoty pro otázku, zdali jest příslušný senát nebo samosoudce, významu. V projednávaném sporu při započetí ústního jednání zněla žalobní prosba na určení, že žalobkyni náleží nárok na zvýšení pensijních požitků jí poskytovaných, a to podle skupiny XI. zákona čís. 130/21, kteréžto zvýšení činilo podle výpočtu žalobkyně 178 Kč měsíčně, takže nárok na uvedené určení měl podle § 58 j. n. hodnotu 21.360 Kč a vedle toho domáhala se žalobkyně doplatku na vyšších do žaloby splatných požitcích 14.980 Kč a odtud dále do rozsudku žádala na příplatku 178 Kč měsíčně. Podle toho převyšovala hodnota sporu 20.000 Kč a ježto nejde, jak s konečnou platností bylo odv. soudem rozhodnuto, o spor podle zákona č. 130/21, a protože podle § 7 a) j. n. ve znění zákona ze dne 8. června 1923 čís. 123 Sb. z. a n. pře-

samosoudce patří jen spory hodnotu 20.000 Kč nepřesahující, náležel projednávaný spor před senát a nikoliv před samosoudce. Jak bylo již řečeno, nemá pozdější změna zejména ani omezení nároku vlivu na započatý spor, co se týče příslušnosti senátu nebo samosoudce a proto i kdyby, jak tvrdí rekurentka, byl se následkem omezení po započetí ústního jednání snížil žalobní nárok pod 20.000 Kč, neměnilo to ničeho na tom, že samosoudce nebyl povolán v projednávaném sporu jednati a rozhodovati a že, když se tak stalo, nebyl soud řádně obsazen. Z toho důvodu nepochybně odvolací soud, když seznal tento nedostatek, zrušil napadeným usnesením rozsudek prvního soudu a řízení jemu předcházející, počínajíc prvním ústním jednáním jako zmatečné (§ 477 čís. 2 c. ř. s.). Ostatně se podotýká, že tvrzení rekurentčino, že se hodnota sporu během řízení následkem omezení snížila pod 20.000 Kč, není správné. Při dotyčném svém výpočtu hodnoty sporu po omezení pomíjí rekurentka svůj nárok na vpředu uvedené určení. Přihlíží-li se však k tomu nároku (§ 55 j. n.) a sečte-li se hodnota (14.440 Kč s nárokem na nedoplatek 8.766 Kč, správně 10.092), činí i po omezení předmět sporu více než 20.000 Kč.

Rekurs do napadeného usnesení není tedy opodstatněn a bylo se o něm usnésti, jak se stalo.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. května 1931, čís. R II 131/31-2. Karel Jelinek.

Rozvrhové usnesení, určující náhradní nárok podle § 222/4 ex. řádu není samo exekučním titulem, na základě něhož by věřitel mohl vésti přímo exekuci na nemovitost náhradním nárokem zatíženou.

Okresní soud v T. zamítl žádost vymáhající strany za povolení exekuce nucenou dražbou nemovitosti na základě rozvrhového usnesení s tím odůvodněním, že rozvrhové usnesení není exekučním titulem ve smyslu § 1 exekučního řádu, neboť určuje jen, komu a kolik se dostane z nejvyššího podání.

Krajský soud civilní v B. k rekursu strany vymáhající usnesení soudu první stolice zrušil a nucenou dražbu nemovitosti povolil, odůvodniv svoje rozhodnutí tím, že není pražádných důvodů, aby rozvrhovému usnesení, pokud obsahuje ustanovení o náhradním nároku podle § 222/4 ex. ř., byla odepřena moc exekučního titulu, a aby věřiteli bylo uloženo, aby pro pohledávku exekučně vloženu si vymohl exekuční titul, a to ještě žalobou, jak míní soud první stolice.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu strany povinné vyhověl a usnesení soudu rekursního změnil v ten smysl, že se obnovuje usnesení soudu první stolice.

V o d ů v o d n ě n í praví: Nelze souhlasiti s názorem rekurs-